

Ο παροικιακός Τύπος τα τελευταία 50 χρόνια

Γράφει ο Γ. Χατζηβασιλίδης

Μέρος 15α

Μια άλλη ένδειξη και ίσως χαμένη ευκαιρία για συμφιλίωση ήταν η επίσκεψη για πρώτη και μοναδική φορά του Στυλιανού στην Κοινοτική Λέσχη για ν' ακούσει την ομιλία του φίλου του ποιητή, Κωστή Μοσκώφ, πολιτιστικού επιτετραμένου της Ελλάδας στην πρεσβεία του Καΐρου, στα πλαίσια του Φεστιβάλ. Τα μέλη της Κοινότητας του επεφύλαξαν ψυχρή, αλλά ευγενική υποδοχή, ενώ ο ίδιος ζήτησε και μίλησε εγκωμιαστικά μετά το τέλος της ομιλίας. Δική μου άποψη είναι πως αν η υποδοχή του Αρχιεπισκόπου ήταν πιο θερμή και αν αντί να φύγει βιαστικά, ο Στυλιανός καθόταν σε μια μικρή κοινωνική εκδήλωση στην Κοινοτική Λέσχη για να γνωρίσει και να συζητήσει με τους κοινοτικούς, ίσως να είχε σπάσει ο πάγος.

Δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι ο Στυλιανός πήγε στην Κοινότητα μόνο για την ομιλία του Μοσκώφ, που θα μπορούσε ν' ακούσει μαγνητοφωνημένη, αλλά μπορεί και να κάνω λάθος. Πάντως, τη σχετική γαλήνη ανάμεσα στις σχέσεις Αρχιεπισκοπής και Κοινότητας ήρθε να διαταράξει η πρόταση της Ομοσπονδίας Κοινοτήτων Αυστραλίας το 1991 να ενταχθούν οι ανεξάρτητες Κοινότητες στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, που έστειλε αντιπροσώπους του να διαπραγματευθούν την ένταξη. Ήταν μια πραγματικά ανησυχητική εξέλιξη επειδή για πρώτη φορά θα είχαμε στην Αυστραλία δύο αδελφές Εκκλησίες σε αντίπαλα στρατόπεδα ανταγωνιζόμενες για τους πιστούς. Η Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας θεώρησε την ενέργεια του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων «εισπήδηση» και άρχισε τις εκκλησιαστικές διαδικασίες για να σταματήσει τους Ιεροσολυμίτες με τη βοήθεια του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Την ένταξη των Κοινοτήτων στα Ιεροσόλυμα υποστήριζε φανατικά η Κοινότητα Αντελάιντ, ενώ η Κοινότητα Σίδνεϊ είχε αμφιβολίες για τις πραγματικές προθέσεις του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων. Σε έναν χορό των Κώνων, που πρόεδρός τους τότε ήταν ο αξέχαστος Βαγγέλης Ανέστης, καθόμουν δίπλα στον πρόεδρο της Κοινότητας, Χάρη Δανάλη και, φυσικά, τον ρώτησα αν υποστήριζε την ένταξη του φορέα του στα Ιεροσόλυμα. «Εμείς προτιμούμε να ενταχθούμε στην Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας, αλλά αφού δεν μάς θέλει ο κ. Στυλιανός τί να κάνουμε;», ήταν η απάντησή του.

Στην πραγματικότητα, το μίσος κάποιων Κοινοτικών για τον Στυλιανό ήταν τέτοιο που δεν μπορούσαν να δουν την παγίδα των Ιεροσολύμων και τα «ήξεις αφίξεις» του Επισκόπου Ησύχιου, που αρνιόταν να δώσει συγκεκριμένες απαντήσεις σε ζωτικά ερωτήματα, ενώ ζητούσε προσχώρηση των Κοινοτήτων στα Ιεροσόλυμα με αναλλοίωτο άρθρο του Καταστατικού, δηλαδή να μην μπορούν οι Κοινότητες ν' αποχωρήσουν στον αιώνα τον άπα-

να. Αυτό τον κάθετο διχασμό της παροικίας σε δύο νόμιμες Εκκλησίες με τις οδυνηρές συνέπειες που συνεπάγονταν αφού και οικογένειες ακόμη θα διχάζονταν, υποστήριξε ένα μέρος των παροικιακών ΜΜΕ με επικεφαλής τον «Κήρυκα» που το έβλεπε σαν ευκαιρία να πλήξει τον κ. Στυλιανό, ενώ ο «Κόσμος» τάχθηκε αναφανδόν εναντίον τέτοιων κακών λύσεων. Όπως φαίνεται, τις ανησυχίες της εφημερίδας μας για την ομόνοια του Ελληνισμού στην Αυστραλία από την παρέμβαση του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων συμμεριζόταν η ελληνική κυβέρνηση και η αρμόδια υφυπουργός Εξωτερικών, Βιργινία Τσουδερού, κάλεσε σύσκεψη στην Αθήνα του Οικουμενικού Πατριαρχείου και της Ομοσπονδίας Κοινοτήτων για να βρεθεί λύση στο «εκκλησιαστικό». Αλλωστε, η παρέμβαση της ελληνικής κυβέρνησης για τη λύση του προβλήματος ήταν αίτημα των Κοινοτήτων για πολλά χρόνια. Αντίθετοι στις προσπάθειες της κας Τσουδερού ήταν ο Στυλιανός και οι σκληροί αντίπαλοί του, οι οποίοι συμμαχήσαν μαζί του μέχρι που έθαψαν την φημισμένη Συμφωνία της Αθήνας και την μοναδική χρυσή ευκαιρία μέχρι τότε για τη συμφιλίωση της ομογένειας.

Με πρόσκληση της ελληνικής κυβέρνησης τον Οκτώβριο 1992 βρέθηκαν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων στην Αθήνα, Μητροπολίτες του Οικουμενικού Πατριαρχείου και αντιπροσωπεία της Ομοσπονδίας Κοινοτήτων, όπου αμέσως ο γραμματέας της κ. Βαγγέλης Μπόγιας αυθαίρετα άρχισε πολεμικό εναντίον του Στυλιανού, αλλά τον διέκοψε αμέσως ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας κ. Νίκος Νιάρχος για να μην τορπιλιστεί η σύσκεψη πριν καν αρχίσει.

Χαρακτηριστικά, όμως, ένας Μητροπολίτης είπε τότε ότι έκλαψε όταν διάβασε το ιστορικό του εκκλησιαστικού διχασμού στην Αυστραλία. Στη Σύσκεψη, παρά τις αντικειμενικές παρεμβάσεις της κας Τσουδερού στο ρόλο της πυροσβεστριάς δόθηκαν μάχες ανάμεσα στους Μητροπολίτες και τους Κοινοτικούς για την προστασία των συμφερόντων τους και το τελικό αποτέλεσμα της Σύσκεψης πρέπει να πούμε ότι ήταν ευνοϊκότατο για τις Κοινότητες. Γιατί; Επειδή ο Στυλιανός σχεδόν αμέσως απέρριψε τις προτάσεις για συμφιλίωση, έστω αν υπαναχώρησε γιατί το Οικουμενικό Πατριαρχείο δεν μπορούσε να αγνοήσει την υπογραφή του στην Συμφωνία. Αν αυτή η συμφωνία ήταν ευνοϊκή για την Αρχιεπισκοπή, θα την απέρριπτε ο Στυλιανός; Οχι βέβαια και για πρώτη φορά βρήκε σύμμαχο τον «Κήρυκα» με τους άλλους άσπονδους εχθρούς του.

Γεγονός είναι ότι με τις εισηγήσεις της κας Τσουδερού, το Οικουμενικό Πατριαρχείο δέχτηκε τα 18 από τα 20 αιτήματα της Ομοσπονδίας Κοινοτήτων και απέρριψε μόνο δύο: την απομάκρυνση του Στυλιανού και την διάλυση των Ενοριών Κοι-

“Εφημερίδα δεν είναι ένα άσπρο χαρτί μουτζουρωμένο με μελάνι για να τυλίγουμε τα σκουπίδια. Είναι ζωντανό πράγμα που πρέπει να σεβόμαστε γιατί είναι δάσκαλος που σε διδάσκει, δημόσιος κήρυκας που σε ενημερώνει, επιθεωρητής που ελέγχει τα πάντα, διασκεδαστής για να σε ψυχαγωγεί, πιστός φίλος που σου κρατά παρέα και τέλειο συμπλήρωμα του καφέ”.

νοτήτων(!)

Όσον αφορά στο θέμα των Ενοριών Κοινοτήτων και τη διάλυσή τους, για να είμαστε αντικειμενικοί, θ' ανοίξω παρένθεση για να αποκαλύψω συνομιλία του αξέχαστου γνωστού συμπάροικου, Σταύρου Βλάχου, με τον Αρχιεπίσκοπο Στυλιανό λίγο μετά την άφιξή του στην Αυστραλία. Ο Στυλιανός είχε πει στον Σταύρο ότι στόχος του ερχόμενος στην Αυστραλία για να λύσει το «εκκλησιαστικό» πρόβλημα ήταν να εφαρμόσει το σύστημα «μία Αρχιεπισκοπή και μία Κοινότητα», αλλά άλλαξε γρήγορα γνώμη όταν δέχτηκε σκληρές και αδικαιολόγητες επιθέσεις από τους Κοινοτικούς πριν ακόμη τον γνωρίσουν και εξακριβώσουν τις προθέσεις του. Εξάλλου, το έχουμε γράψει στο παρελθόν ότι και ο Αρχιεπίσκοπος Ιεζεκιήλ επεδίωξε χωρίς επιτυχία συμφωνία με τις Κοινότητες με δικούς τους όρους.

Επανερχόμενοι στη Συμφωνία της Αθήνας, η Κοινοτική αντιπροσωπεία είχε εξασφαλίσει την διοικητική και οικονομική ανεξαρτησία των Κοινοτήτων από την Αρχιεπισκοπή και την αναγνώριση των μυστηρίων, ενώ δεν θα άλλαζαν τα καταστατικά τους και ούτε θα συμμετείχαν στις Κληρικοκαλαϊκές, αλλά θα σέβονταν τον ρόλο της Εκκλησίας στην Παροικία. Το διοικητικό συμβούλιο Δανάλη - Παπανικήτα στην Κοινότητα υποστήριζε την Συμφωνία επειδή πίστευε ότι η εξομάλυνση των σχέσεων με τη Αρχιεπισκοπή θα αφαιρούσε ένα τεράστιο εμπόδιο στην εντυπωσιακή ανάπτυξη της Κοινότητας επειδή υπήρχαν πολλά άτομα και οργανώσεις στην παροικία που θα ήθελαν να την βοηθήσουν αν ανήκε στο κλίμα της Αρχιεπισκοπής. Την άποψη αυτή συμμεριζόταν η συντριπτική πλειοψηφία της παροικίας και ο «Κόσμος», που τότε έδωσε μάχες για τη Συμφωνία της Αθήνας, αλλά και για την αξιοπρέπεια του Δανάλη και Παπανικήτα που προσπαθούσαν να καταρρακώσουν με συκοφαντίες οι αντίπαλοί τους.

Χαρακτηριστικά, θυμάμαι ένα βράδι είμασταν καλεσμένοι στο σπίτι γνωστών συμπάροικων ο Νίκος και Μαρία Παπανικήτα, εγώ και μια συμπάροικος που είχε ακούσει ότι ο Νίκος είχε δωροδοκηθεί με μια Μερσεντές από την Αρχιεπισκοπή (που όπως είπαμε ήταν εναντίον της Συμφωνίας!). Όταν φεύγαμε, η οικοδέσποινα παρακάλεσε τον Νίκο να μεταφέρει με το αυτοκίνητό του στο σπίτι της την κυρία και με την ευκαιρία ο Νίκος της είπε «τώρα θα δεις την Μερσεντές που μου έδωσε η Αρχιεπισκοπή», ενώ περπατούσαν προς το «σαραβαλάκι» του...

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ